

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Sarah Hawkins
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Hawkins

Příběhy se šťastným koncem – Uzdravený poník – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Napsala Sarah Hawkins

Ilustroval Jon Davis

F FRAGMENT

E-knihy v edici:

Příběhy se šťastným koncem – Zatoulané štěňátko

Příběhy se šťastným koncem – Našlo se koťátko!

Příběhy se šťastným koncem – Zapomenuté jehňátko

Příběhy se šťastným koncem – Ztracený ježeček

Příběhy se šťastným koncem – Zachráněná sovička

Příběhy se šťastným koncem – Uzdravený poník

„Uf!“ Mia se s leknutím probudila, protože ucítila tíhu na břicho. Po jejím těle kráčet jako po visutém laně velký zrzavý kocour a hlasitě vrněl.

„Dobré ráno!“ Mia se zachichotala, protože se jí zastavil na hrudníku, šfouchl do ní hlavou, aby ji pozdravil, a začal příst ještě hlasitěji. „Zdá se, že chceš snídani,“ řekla pobaveně, pohladila kocoura po hebké srsti a pošimrala ho za ušima. Zrzek do ní znovu šfouchl a hladově zamňoukal.

„No jo, no jo, už vstávám!“ řekla a odhrnula příkrývku. Ale Zrzek se nemohl

dočkat. Došel na konec postele a vyhoupl se na polici s knížkami.

„Zrzku!“ vykřikla Mia, protože kocour krácel podél knih a rozet a ometal je svým chlupatým ocasem. „Co to provádíš!“

Postavila se na posteli a opatrně ho sundala z police. *Mňau*, zamňoukal, když ho zvedla, a packou shodil na koberec rozetu, kterou Mia vyhrála v gymkhaně. To je série

soutěží, která prověřuje rychlost a obratnost jezdce a jeho poníka.

„Ty lumpe!“ pokárala ho Mia, položila kocoura na postel a vrátila rozetu na místo. Pak se usmála a rozhlédla se po pokoji. Stěny zdobily plakáty poníků a rozety z jezdeckých soutěží. *Každý hned pozná*, pomyslela si Mia, *že miluju koně!* Zdi měly šeríkovou barvu a na závěsech byly fialové hvězdy, ale všechno ostatní pokrývali poníci. Na stěnách visely fotografie koní, na posteli ležel přehoz se vzorem poníků, a dokonce i její bačkory připomínaly chlupaté jednorožce.

Mňau! postěžoval si Zrzek netrpělivě, zamířil ke dveřím a ohlédl se, aby se ubezpečil, že ho Mia následuje.

„Vždyť už jdu,“ uklidnila ho Mia a sešla za ním po schodech do přízemí.

Maminka byla v kuchyni a s někým telefonovala. Dlouhé hnědé vlasy si svázala

do ohonu a měla na sobě pracovní oblečení: jezdecké kalhoty, tmavě modré triko s límečkem a modré sako s logem záchrané stanice, která se specializovala na opuštěné a týrané koně.

„Hmmm,“ zamumlala a zamávala na Miu. „Dobře, to je skvělá zpráva. Až ho přivezou, budu v centru. Vyříd' veterináři, že moc děkuju.“

Mia nasypala Zrzkovi do misky granule a zkontrolovala, zda má čerstvou vodu. Když se kocour rozběhl k misce a začal spokojeně žrát, nandala si do misky kukuřičné lupínky a snažila se pochytit, čeho se mamčin telefonát týká. Určitě mluvila s někým ze záchrané stanice, kde pracovala.

Konečně maminka zavěsila. Jakmile položila telefon, zapnula rychlovarnou konvici a se zamyšleným výrazem se zadívala před sebe.

„Děje se něco?“ zeptala se Mia. „Přivezou do stanice nového koně?“

Maminka přikývla. „Strakatého poníka. Je to klisnička a jmenuje se Polly.“

Nový poník! pomyslela si Mia nadšeně. Věděla však, že většina zvířat přijde do záchranné stanice potom, co se jim něco zlého přihodí. „Je v pořádku?“

„Někdo ji našel opuštěnou na louce.“ Maminka si povzdychla. „Zavolal do útulku, protože viděl, že leží na zemi. Amanda a Linda se tam vydaly a odvezly ji rovnou k veterináři. Předchozí majitel s ní špatně zacházel a nedával jí téměř nic k jídlu. Veterinář říkal, že takhle vyhublého koně ještě neviděl.“

„Ale ne!“ vykřikla Mia nešťastně.

Maminka si uvařila kávu a posadila se naproti ní. „Veterinář se o klisničku několik týdnů staral. Polly už je natolik v pořádku, že může jít k nám do útulku, ale bude potřebovat hodně péče.“

Mia honila lupínky po misce. Měla zvířata

moc ráda a nesnesla pomýšlení, že jim někdo ubližoval. Zrzek zamňoukal a vyskočil jí na klín. I on byl z útulku. Záchraná stanice pro koně obvykle psy ani kočky nepřijímala, ale Zrzka a jeho sourozence nechal někdo v krabici u hlavního vchodu. Koťátka byla tak maličká, že ještě neměla otevřené oči, a Zrzek byl nejmenší ze všech.

Maminka přinesla koťátka domů a každé čtyři hodiny je krmila mlékem, dokud neusoudila, že budou v pořádku.

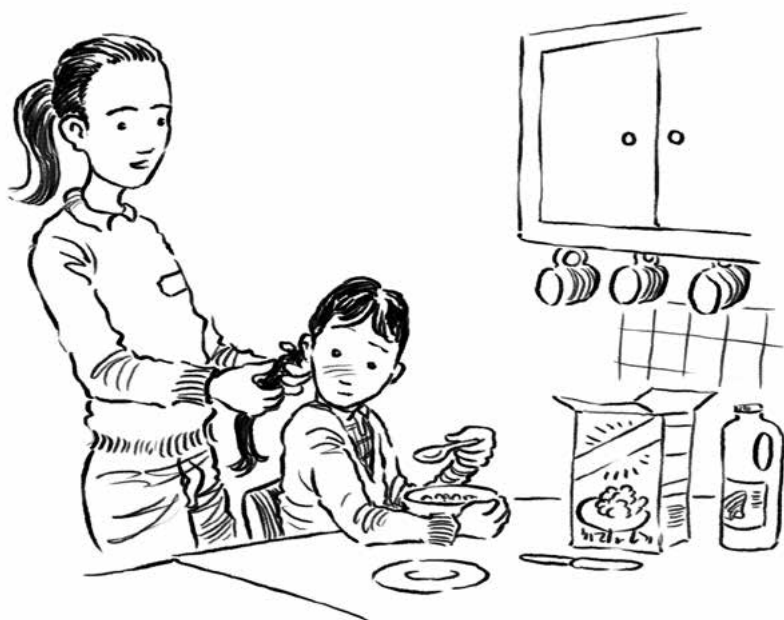
Ošetřovatelé ze stanice našli všem hezký domov, ale Zrzek si ten svůj našel sám – u Mii a maminky! Mia pohladila Zrzka za ušima a on začal spokojeně příst. Při pohledu na velkého, mazlivého kocoura skoro nemohla uvěřit, že byl někdy tak maličký.

Maminka se zvedla od stolu a začala Mie splétat dlouhé hnědé vlasy do copu. Stejným způsobem kdysi zaplétala hřívu a ocas

koním, protože se před Miiným narozením závodně věnovala drezúře koní. Mie se obvykle líbilo, když jí maminka upravovala vlasy, ale dneska měla plnou hlavu nového poníka.

„Kolik mu je? Už na něm někdo jezdil?“ zeptala se.

„Měří asi sto čtyřicet centimetrů a myslíme si, že jsou mu asi tři nebo čtyři

roky,“ odpověděla maminka. „Víc se dozvím teprve potom, co ho uvidím na vlastní oči. Budu jeho ošetřovatelka, takže ti všechno povím, až přijdeš ze školy.“

Mia netušila, jak se dokáže při vyučování soustředit, když má do stanice přijít nový koník. „Polly,“ pomyslela si. „Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím!“

„Napadlo mě, že dneska, když je poslední den školního roku...“ slečna Rogersová se odmlčela, protože třída vybuchla nadšením, „...bychom mohli dělat takovou zábavnou hru. Rozdělte se do dvojic a budeme si povídat, co jste si naplánovali na léto. Chci, abyste se naučili navzájem si naslouchat. Potom každý vstane a poví třídě, jaké má jejich kamarád nebo kamarádka plány na prázdniny.“

Jasmína popadla Miu za ruku. „Budeš se mnou ve dvojici?“ zeptala se.

„Jasně!“ Mia se na svoji nejlepší kamarádku usmála. Když se sem loni s maminkou

přistěhovaly, byla z přestupu do nové školy nervózní. Hned první den si ale všimla, že Jasmína má na penálu obrázek koně, a začaly si povídat o koních. Od té doby spolu kamarádily! Přitom byly každá úplně jiná: Jasmína byla malá a Mia vysoká na svůj věk; Jasmína měla krátké světlé vlasy a růžové brýle a Mia dlouhé tmavé vlasy a pihy. Mia byla tichá a Jasmína tak hovorná, že mluvila dokonce i ze spaní! Ale obě zbožňovaly zvířata! Jasmína měla bílého pejska Andyho, který byl křížencem kokršpaněla a pudla. Měl vlnitou srst a roztomilý čumáček, takže trochu připomínal plyšového medvídka.

Jasmína si posunula brýle na nose, zalovila v penálu a vytáhla propisku s fialovým peříčkem na konci. „Takže,“ řekla a zvedla si propisku k puse jako mikrofon, „Mio Bennettová, co budete dělat o prázdninách?“

Mia se zachichotala. „Budu pomáhat mámě v záchranné stanici.“